

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/24/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201304
Dátum vydania rozhodnutia:	18.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201304.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, proti žalovanému Obvodnému úradu v Bratislave, so sídlom Staromestská 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo 06. mája 2010, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. mája 2012, č. k 3S/234/2010-78, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. mája 2012, č. k. 3S/234/2010-78 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 22. mája 2012, č. k 3S/234/2010-78 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo 06. mája 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Petržalka č. UKSP-17537-TJ/09, 10-Ko 4 z 21. januára 2010, ktorým bolo povolené umiestnenie troch kusov osvetlených reklamných osvetlení typu bigboard s 2 reklamnými plochami nad sebou s rozmermi zobrazovacích plôch 9,6 x 3,6 m na pozemku parc. č. XXXX/XX, kat. úz. G., 1 ks vo výške 25 m nad terénom a 1 ks vo výške 9,1 m nad terénom, v lokalite - pri diaľničnom nájazde na most Lafranconi v Bratislave.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 244 ods. 1 a 2 a § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, § 60 ods. 1 a § 140b ods. 5 a 6 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), § 14 ods. 1 vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (ďalej len „vyhláška č. 35/1984 Zb.“), § 15 ods. 2 písm. c/ vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej len „vyhláška č. 453/2000 Z. z.“) ako aj § 3 ods. 1 - 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Bez bližšieho vyhodnotenia poukázal na námietky žalobcu dovolávajúceho sa Európskej dohody o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR) Európskej hospodárskej komisie a § 60 ods. 9

zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) týkajúce sa zákazu umiestňovania na ceste a na mieste pri ceste vecí, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením, alebo by ich zakrývali alebo ktoré by rozptyľovali a upútavali pozornosť účastníka cestnej premávky alebo ho osľňovali ako aj na námietky žalobcu týkajúce sa technického predpisu SKN73 6101 projektovanie ciest a diaľnic podľa ktorého v bode 14 cudzie zariadenia na cestných komunikáciách sa v blízkosti telesa cestnej komunikácie v žiadnom prípade nesmú umiestňovať také zariadenia, ktoré by svojou prevádzkou alebo náhlymi poruchami mohli ohroziť alebo znížiť bezpečnosť cestnej premávky.

Po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného krajský súd dospel k záveru, že žalovaný porušil ustanovenie § 140b ods. 5 zákona č. 50/76 Zb. stavebného zákona, nakoľko žalobcovo odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa o vydanie stavebného povolenia smerovalo okrem iného aj proti obsahu záväzného stanoviska dotknutého orgánu a v danom prípade mal odvolací správny orgán vyžiadať si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania mal predložiť stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiadať si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska a na túto dobu prerušiť konanie.

Krajský súd vyslovil, že súhlasné stanovisko cestného správneho orgánu (§14 vyhlášky č. 35/1984 Zb.) je požadovanou súčasťou príloh k žiadosti o povolenie reklamného zariadenia. Posúdenie umiestnenia reklamného zariadenia vo vzťahu a blízkosti k dotknutej pozemnej komunikácii a jeho účinkom na bezpečnosť cestnej premávky je technickou záležitosťou, ktorú nemôže stavebný úrad posudzovať bez odborných vyjadrení všetkých vecne príslušných a kompetentných orgánov, pričom ohrozenie diaľnice a premávky na nich nie je limitované len vzdialenosťou zdroja prípadného ohrozenia, ale jeho celkovým účinkom, ktorý môže zhoršiť podmienky bezpečnej a plynulej premávky na nej. Stanovisko ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky z 25. novembra 2009 nie je možné považovať za predchádzajúci súhlas v zmysle § 14 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb..

Z uvedeného krajskému súdu vyplynulo, že súhlasné stanovisko cestného správneho orgánu malo byť pripojené k žiadosti o povolenie informačného, reklamného a propagačného zariadenia (§ 14 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb.). Nakoľko predmetný súhlas nebol prílohou žiadosti stavebný úrad mal v zmysle § 60 stavebného zákona vyzvať stavebníka, aby svoju žiadosť doplnil o súhlas cestného správneho orgánu a mal konanie prerušiť a následne na podklade doplnenej dokumentácie vo veci zákonne rozhodnúť.

Krajský súd dospel k záveru, že správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci a v konaní správneho orgánu súd zistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu, a to vo výške 66,- eur za zaplatený súdny poplatok za žalobu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie nesúhlasiac s dôvodmi zrušenie svojho rozhodnutia.

Citujúc ustanovenia § 1 ods. 2, § 3 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 3, 4 a 5 cestného zákona namietal, že do pôsobnosti ani jedného z uvedených v § 3 ods. 1 cestného zákona orgánov štátnej správy nepatrí vydávanie súhlasných stanovísk k žiadosti o povolenie informačného, reklamného a propagačného zariadenia.

Mal zo to, že Krajský súd v Bratislave nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré ho viedli k zrušeniu rozhodnutia žalovaného, nakoľko nie je zjavné do koho do pôsobnosti spadá vydanie uvedených súhlasných stanovísk a považoval za vhodné, aby k danej problematike zaujal stanovisko a vyslovil svoj názor Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Nestotožnil sa ani s ďalším tvrdením krajského súdu ohľadne ohrozenia bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky umiestnením predmetných reklamných zariadení s tým sa taktiež nemôžeme stotožniť. Predmetné reklamné zariadenia sú umiestnené tak, aby neovplyvňovali, neohrozovali a nesťažovali plynulosť cestnej premávky a jej údržbu.

Žalovaný ďalej v odvolaní poukázal aj na skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave nepostupoval v súlade

s § 250 ods. 1 OSP, keď nepribral do súdneho konania ako „vedľajšieho“ účastníka konania spoločnosť BigBoard Slovensko, a. s., ktorá vystupovala v správnom konaní ako stavebník, t. j. bola účastníkom správneho konania, a jej práva a povinnosti tak mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Ďalej poukázal aj na skutočnosť, že žalobca nebol v predmetnom súdnom konaní riadne zastúpený advokátom, čím bolo porušené ustanovenie § 250a OSP.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako príslušný odvolací súd, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako nezákonný zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť nestotožniac sa s tvrdením žalovaného, nakoľko dôvodom zrušenia rozhodnutia bolo porušenie povinnosť podľa § 140b ods. 5 stavebného zákona, nie že vydanie záväzného stanoviska nespádalo do pôsobnosti Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky.

Poukázal na to, že posúdenie skutočností, že predmetné reklamné zariadenia sú umiestnené tak, aby neovplyvňovali, neohrozovali a nestážovali plynulosť cestnej premávky a jej údržbu. Malo byť predmetom súhlasného stanoviska cestného správneho orgánu (§ 14 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb.) a vzhľadom na to, že takéto stanovisko nebolo k žiadosti pripojené, žalovaný nemôže a nevie posúdiť účinky reklamného zariadenia na bezpečnosť cestnej premávky.

Pokiaľ ide o námietku, že nebol v súdnom konaní riadne zastúpený advokátom, čím porušil ustanovenie § 250a OSP, žalobca uviedol, že bol na súde zastúpený povereným zamestnancom s právnickým vzdelaním, čo zamestnanec preukázal diplomom, ktorého overená kópia je založená v spise.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP spojený s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je síce iba čiastočne dôvodné, a to pokiaľ ním vytýka krajskému súdu, že sa v konaní dopustil porušenia ustanovenia § 250 ods. 1 (vera druhá) OSP. Toto procesné pochybenie je však tak závažné, že spôsobuje vadu konania, pre ktorú najvyššiemu súdu neostalo iné, ako rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu najvyšší súd zistil, že Mestská časť Bratislava - Petržalka ako prvostupňový stavebný orgán rozhodnutím č. UKSP-17537-TJ/09, 10-Ko 4 z 21. januára 2010, ktorým bolo žiadateľovi BigBoard Slovensko, a. s., Nám. Slobody 28, Bratislava, IČO: 31 622 518, povolené umiestnenie troch kusov osvetlených reklamných osvetlení typu bigboard s 2 reklamnými plochami nad sebou s rozmermi zobrazovacích plôch 9,6 x 3,6 m na pozemku parc. č. XXXX/XX, kat. úz. G., 1 ks vo výške 25 m nad terénom a 1 ks vo výške 9,1 m nad terénom, v lokalite - pri diaľničnom nájazde na most Lafranconi v Bratislave. Žalovaný rozhodnutím č. A-2010/1571-DLD zo 06. mája 2010, zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona účastníkom územného konania je navrhovateľ,

obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov. V územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

Podľa ustanovenia § 59 ods. 1 stavebného zákona účastníkmi stavebného konania sú:

- a) stavebník,
- b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté,
- c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov,
- d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba,
- e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení nemožno opomenúť článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), v zmysle ktorého sa každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, a ods. 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Čl. 46 ods. 1 ústavy požaduje, aby sa každý mohol domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej ustálenej judikatúre vychádzal z jeho výkladu, podľa ktorého súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje aj o jeho právach a povinnostiach, lebo ináč v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy. Zákom možno stanoviť okruh účastníkov konania a postup domáhania sa práv, ale nemožno ním daný subjekt vylúčiť z konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo to by znamenalo popretie podstaty a zmyslu (čl. 13 ods. 4 ústavy) práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak je obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 možnosť vyvolať svojim prejavom vôľu konanie súdu alebo iného zákonom určeného organu o právach, tak je o to viac jeho obsahom možnosť byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o právach bez toho, aby toto konanie inicioval subjekt práv, o ktorých sa koná. V Slovenskej republike sa zásada, že každý má právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, odvoditeľná vo vzťahu k súdnemu konaniu z niektorých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (Philis c. Grécko, z 27. augusta 1991, séria A č. 209, Les Saints Monastères c. Grécko, z 01. septembra 1997, séria A č. 301-A) vzťahuje aj na správne konanie, a teda i na všetky typy stavebného konania vrátane kolaudačného konania (bližšie pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 3/2002 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/19/2007 z 28. februára 2008).

Nemožno tiež opomenúť, že v správnom súdnictve v konaní podľa druhej a tretej hlavy piatej časti OSP okruh účastníkov v správnom súdnictve je špecificky upravený a je viazaný na účasť v administratívnom konaní. Z tejto právnej úpravy je zrejmé, že okruh účastníkov je závislý na okruhu účastníkov administratívneho rozhodnutia, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie.

S účinnosťou od 15. októbra 2008 (zákon č. 384/2008 Z. z.) bolo doplnené ustanovenie § 250 ods. 1 OSP druhou vetou, podľa ktorej súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti vyplývajúce zo správneho rozhodnutia by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Doplnené ustanovenie rozširuje okruh účastníkov konania o žalobách tak, aby účastníkmi súdneho konania mohli byť aj tí účastníci správneho konania, ktorí sami žalobu nepodali (napr. preto, že sú s rozhodnutím správneho orgánu spokojní), ale zrušením rozhodnutia správneho orgánu by mohli byť dotknuté ich práva a povinnosti.

V prípade, že by účastník správneho konania mohol byť zrušením správneho rozhodnutia dotknutý, vydá súd z úradnej povinnosti uznesenie o pribratí takéhoto účastníka do súdneho preskúvacieho konania. Toto uznesenie treba doručiť všetkým účastníkom, odvolanie proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 94 ods. 2 druhá veta a § 202 ods. 2 písm. b/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

Podľa § 250i ods. 1 prvá veta OSP pri preskúňavani zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V zmysle citovaného ustanovenia sa preskúňava napadnuté rozhodnutie podľa stavu a s okruhom účastníkov konania, ktorí boli v administratívnom konaní v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Stavebník (BigBoard Slovensko, a. s., so sídlom Nám. Slobody 28, Bratislava, IČO: 31 622 518) bol nepochybne účastníkom administratívneho konania. V administratívnom konaní, ktorého výsledkom boli vydané rozhodnutia správnych orgánov, bolo rozhodnuté najmä o jeho právach a povinnostiach. V tomto konaní sa rozhodlo, že sa pripúšťa postavenie navrhovanej stavby stavebníkom za podmienok určených stavebným úradom. Tieto rozhodnutia v administratívnom konaní nadobudli právoplatnosť, a preto stavebník sa dôvodne nimi mohol riadiť. Preto akákoľvek možná zmena týchto rozhodnutí sa priamo dotýka jeho práv a povinností. Hoci takáto zmena rozhodnutí môže nastať „lege artis“ v preskúňavacom konaní súdom, nie je možné z takéhoto konania vylúčiť priamu účasť stavebníka, na žiadosť ktorého celé administratívne konanie bolo iniciované. V opačnom prípade, keďže sa pred súdom koná a rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, by došlo k popretiu podstaty a zmyslu práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ krajský súd po tom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť, avšak so stavebníkom ako účastníkom súdneho konania nekonal, hoci rozhodoval o jeho právach a povinnostiach, odňal mu možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 OSP musel zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Napriek zrušeniu rozsudku krajského súdu z dôvodov procesných, najvyšší súd považuje za potrebné k námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní dodať, že danú vec treba posudzovať okrem príslušných ustanovení stavebného zákona a zákona o cestnej premávke aj podľa § 10 ods. 1 a 3 a § 11 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“), keď pri umiestňovaní reklamného zariadenia pri cestách treba mať v prvom rade na zreteli bezpečnosť cestnej premávky. Tento názor má oporu aj v čl. 6 Metodického usmernenia Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky k problematike povoľovania informačných, reklamných a propagačných zariadení a predovšetkým v Európskej dohode o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR), na ktoré žalobca poukazuje.

Európskou dohodou o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR), ktorá je uložená v depozitári generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, je Slovenská republika viazaná podľa oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 53/1994 Z. z. a ustanovenie § 61 ods. 6 zákona č. 315/1996 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. februára 2009 nahradené ustanovením § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého sa taktiež na ceste a na mieste pri ceste nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením alebo by ich zakrývali, alebo ktoré by rozptyľovali a upútavali pozornosť účastníka cestnej

premávky, alebo ho oslňovali.

Pokiaľ ide o vyžiadanie stanovísk, treba mať na mysli predovšetkým stanovisko Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, dopravný inšpektorát ako aj Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

V ďalšom konaní krajský súd po odstránení vytknutej vady vec opätovne posúdi a o nej rozhodne, pričom sa podrobnejšie vyporiada nielen s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, ale i s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní (okrem námietky týkajúcej sa povinného zastúpenia žalobcu advokátom, ktorá bola absolútne neopodstatnená, keďže žalobca je právnickou osobou a v jeho zastúpení konal poverený zástupca s právnickým vzdelaním - č. l. 75 a 76 súdneho spisu).

V novom rozhodnutí krajský súd rozhodne aj o náhrade trov konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení do 30. septembra 2013), boli zrušené krajské stavebné úrady a právomoc Krajského stavebného úradu v Bratislave prešla na Obvodný úrad Bratislava, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného v dôsledku čoho i v záhlaví rozhodnutia došlo k úprave označenia žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.